

Пакъ бяха сбрани всичките другари
 На морский брягъ. И сбрани бяха те
 Пакъ да изпращатъ Шелли — но сега
 За сетенъ пътъ — на пътъ къмъ вечността.

Морето бе на пясъчния брягъ
 Изхвърлило избраната си жертва: —
 На низка клада сложенъ, буенъ пламъ
 Обгръщаше останките му смъртни.
 Въ дълбока скърбъ, безмълвно тамъ стояха
 Другарите, унесени презъ мисли
 Въ ^оонзи миръ, въ когото презъ животъ
 Бе погледа му вдъхновенъ обрънатъ.
 Амфор^а въ ръка единъ ~~отъ~~ тяхъ издигналъ,
 Отъ часъ на часъ обливаше мъртвеца
 Съ ^облаговонно вино — и подзети
 Отново жадно пламнаха езици
 Обжегваха безжизнения трупъ...
 Отъ вятъра отвяванъ, къмъ морето
 Се черний димъ разстилаше полека...
 Огънятъ свърши своята отреда —
 На пясъка лежеше сура пепель
 Съ петна червено-тъмни; тукъ таме
 Белеяха се кости.

Изведн^аръжъ

Къмъ пепельта единъ се спусна бързо
 И грабна изъ жаравата гореща
 Опазенъ късъ отъ трупа. Разтреперанъ
 Издигна той ръка си обгорена, —
 Трептеше тамъ сърцето на поета.

— — — — —
 На гробищата протестантски въ Римъ,
 При урната на Цестия, лежатъ
 Сърцето и световний прахъ на Шелли.
 Сребристъ ~~жас~~минъ надъ гроба му расте,